

NAISEN PAIKKA JUMALAN SUUNNITELMISSA

Yhteiskristillinen naistenpäivä 10.9.2011

Hengellisen identiteetin löytyminen ja vahvistuminen

Meillä on jokaisella oma kutsumuksemme Jumalan suunnitelman mukaisesti. Emme voi matkia, tai ottaa tätä keneltäkään toiselta. Vaikka me tosin vaikutamme toisiimme, niin hyvässä kuin pahassakin, mutta kun pyrimme tekemään Jumalan tahdon elämässämme ja löytämään sen oman kutsumuksemme, meidän on otettava käyttöön se mitä meillä on. Erityisesti naisten rakenteessa on jotakin herkkyyttä, sensitiivistä kykyä tulkita erilaisia viestejä, kutsuisiko sitä vaikka tunneälyksi.

”Mistäs minä tiedän, mikä minusta tulee, kun en tiedä edes kuka olen?” Fernando Pessoa

- Itse ajattelin silloin nuorempana, n.30 vuotta sitten kun muutimme Pohjanmaalle ja mieheni otti tehtävän nuorisotyöntekijänä vastaan, että minun täytyy nyt olla hyvin hengellinen. Ihailin silloin ja ihailen edelleen tuon seurakunnan pastorin vaimoa Markettaa ja ajattelin, tuollainen Marketan kaltainen minun nyt sitten pitäisi olla. Hänen kykynsä antautua Jumalan palvelemiseen, vieraiden kestitsemiseen, kodin avoinna olemiseen minä vuorokauden aikana tahansa jne... Siitä syntyi pitkä lista ja se kaikki oli todella hyvää ja tavoittelemisen arvoista seurakuntatyössä miehensä kanssa palvelemisessa. Mutta, kun yritin olla hänen kaltaisensa, en saanut sitä rentoutta ja vapautta, jossa Marketta toimi omassa kutsumuksessaan, hän oli ihmisten keskellä, kuin kala vedessä. Minulla se sen sijaan oli kovaa yrittämistä vaihtelevalla menestyksellä.

Raamatun tutussa kertomuksessa Daavid yritti ensin pukeutua sotaurhon vaatteisiin mennessään Goljatia vastaan, hän ei voinut toimia niissä raskaissa vetimissä, kunnes hän meni sillä tutuksi tulleella aseistuksella omissa vaatteissaan sotimaan Herran nimessä. Daavid oli tuohon tehtävään voideltu, käymään Jumalan sotia omassa identiteetissään - lammaspaimenen varusteissa.

Meille on myös varattu tehtävä Jumalan sodassa, meidän ei tule vähätellä itseämme. Meitä kehoitetaan ajattelemaan itsestämme kohtuullisesti. Mikä sitten on kohtuullista - on toinen kysymys, mutta meillä suomalaisilla on usein tapana vähätellä itseämme (minähän olen vain tällainen tavallinen uskovainen, eihän minusta, tai sitten minä olen vain puoliso, papin tai vanhimmistoveljen vaimo, minä olen vain täällä kotona, tai käyn työssä ja joskus kokouksissa, en sen enempää –tyyliin ja voimme näin vetäytyä rintamalta).

Ruut

Kertomus Raamatussa **Ruut** nimisestä mooabilaisesta naisesta on erityinen selviytymistarina. Hänellä oli taustalla miehen kuolema, köyhyyttä, nälkää. Vieraasta maasta, kulttuurista tulleen hän koki muukalaisuutta.

Se on myös kertomus erinomaisen läheisestä miniä ja anoppi –suhteesta, tähän suhteeseenhan liitetään klassisesti ongelmaa - trakedian aineksia pahimmillaan. Onneksi yleistykset eivät läheskään aina pidä paikkaansa. Tässä tarinassa mooabilainen Ruut lähtee anoppinsa Noomin kanssa synnyimaastaan Beetlehemiin.

Juudan Beetlehemistä oli lähtenyt eräs Elimelek niminen mies vaimonsa Noomin ja kahden poikansa kanssa Israelista nälänhädän aikaan siirtolaiseksi Mooabiin ja asettui asumaan tuohon maahan. Tapasimme mieheni kanssa viime kesänä Kanadan ja USA:n matkallamme enimmäkseen 60- ja 70- luvulla lännelle

parempaa elintasoa, tai parempaa maata etsimään lähteneitä suomalaisia siirtolaisia ja kuulimme mielenkiintoisia tarinoita heidän vaiheistaan uudessa maanosassa.

Sitten jonkin ajan kuluttua tämä Elimelek, Noomin mies, kuoli, ja Noomi jäi yksinhuoltajaksi kahden poikansa kanssa. Myöhemmin nämä pojat ottivat itselleen moobilaiset vaimot; toisen nimi oli Orpa ja toisen nimi Ruut. 10 –vuoden kuluttua myös nuo molemmat pojat kuolivat, niin että tämä Noomi jäi yksin. Silloin hän päätti palata kotimaahansa takaisin, sillä hän oli saanut kuulla, että Herra oli pitänyt kansastansa huolen ja antanut sille leipää.

Aluksi hän lähti matkaan yhdessä molempien miniäinsä kanssa. Eikä silloin ostettu lentolippua, vaan matkaa tehtiin varmasti patikoiden. Jonkin matkaa kuljettuaan Noomi sanoi miniöilleen : "Menkää, palatkaa kumpikin äitinne kotiin. Herra tehköön teille laupeuden, niinkuin te olette vainajille ja minulle tehneet. " Ja hän suuteli heitä. Mutta he korottivat äänensä ja itkivät ja sanoivat hänelle: "Me seuraamme sinua sinun kansasi luo."

Mutta Noomi vastasi: "Kääntykää takaisin, tyttäreni; miksi te lähtisitte minun kanssani? Niin he korottivat vielä äänensä ja itkivät. Silloin Orpa suuteli anoppiaan jäähyväisiksi, mutta Ruut riippui kiinni hänessä. Ja Noomi sanoi: "Katso, kälysi on kääntynyt takaisin oman kansansa ja jumalansa luo, käännä sinäkin kälysi kansa."

- Ruutin määrätietoisuus tulee esiin, kun hän vastaa:

"Älä vaadi minua jättämään sinua ja kääntymään takaisin, pois sinun tyköäsi. Sillä mihin sinä menet, sinne minäkin menen, ja mihin sinä jäät, sinne minäkin jään; sinun kansasi on minun kansani, sinun Jumalasi on minun Jumalani. Ruut 1:16

Niin Ruut tuli anoppinsa kanssa Israeliin ja monien vaiheiden kautta hän löysi paikkansa Israelin perinnön jakajana. Myöhemmin tämä Ruut avioitui Boas nimisen miehen kanssa, joka oli Noomille sukua hänen miehensä puolelta, rikas ja mahtava mies.

Muuttaessaan maahan Ruut sai aluksi tehtävän poimia viljatähkiä, niitä joita jäi tähteeksi leikkuuväeltä ja tuon poimimansa viljan turvin hän ja hänen anoppinsa silloin selviytyivät. Ruutilla oli tuo uskon ote, kun hän poimi yksi kerrallaan toisilta jääneitä tähkäpäitä. Ruut on saanut raamattuun hänen nimellään olevan kirjan, Ruutin kirjan. Hänestä, muukalaisesta naisesta tuli kantaäiti kuningas Daavidin suvussa, Jeesuksen sukupuussa.

Raamattu kertoo, että kun Noomi sai syliinsä Ruutin synnyttämän pojan, niin naiset sanoivat Noomille: **"Kiitetty olkoon Herra, joka antoi sinulle sukulunastajan. Tulloon poika kuuluisaksi Israelissa, antakoon hän sinulle uutta voimaa ja olkoon hän vanhuutesi turvana, sillä hänet on synnyttänyt miniäsi Ruut, joka rakastaa sinua ja on sinulle enemmän arvoinen, kuin seitsemän poikaa." Ruut 4: 14-15**

Niin Noomi otti lapsen, pani sen helmaansa ja rupesi sen hoitajaksi – Näin Noomi saattoi vielä iloita isoäitiydestä.

Kun katsoo elämäänsä taaksepäin, voi nähdä monenlaista vaihetta. Meillä naisilla on usein monia rooleja, joita tulee osata luontevasti vaihtaa arjen pyöryksessä.

Itsellänikin on nuo roolit naisena / vaimona/ äitinä/ mummina/ työroolissa sairaanhoitajana/ seurakuntatyössä. Elämänkaaren eri vaiheissa jokin tietty rooli on korostuneempi. Tuli sellainenkin päivä, että jouduin ottamaan paikan ikään kuin oman äitini äitinä hänen sairastuttuaan muistisairauteen ja taantuessaan henkisesti.

Oman paikkansa löytäminen tässä moninaisuudessa ei aina ole niin yksinkertaista, ei ainakaan minulle ollut. Aikanaan uskoontulon aiheuttama identiteettikriisi, vaikka muutos on myönteinen, muutoksen mukanaan tuomat kivut kuuluvat asiaan. Jätimme mieheni kanssa omat ammattimme tuntiessamme Jumalan kutsuvan meitä hänen työhönsä. Oli tilanteita, jolloin usko Jumalan kutsuun oli vaihtua epäuskoon, kun tuli taloudellista ahdinkoa, jotkut ystävämme, sisaremmme, perheemme jäsenet eivät ehkä ymmärtäneet ratkaisujamme. Kuitenkin tuo kutsu kantoi. Tänäpäin, kun katson elämäni taaksepäin, voin todeta vahvistuneeni omassa identiteetissäni. Ikään kuin laivan vanavedessä, voi nähdä linjan – samoin, kun katsoo taakseen voi nähdä, että Jumala on ollut hyvä. Siellä ovat vanavedessä ne epävarmuuden vaiheet, kuitenkin voi nähdä, että linja on mennyt eteenpäin, taivaallisen kapteenin ohjauksessa. Kaiken arjen keskellä voin tänäpäin kokea elämän täyttymystä ja kiitollisuus valtaa mielen.

Perustemperamenttimme on suhteellisen pysyvä koko elämämme ajan, mutta toisaalta myös ihmisen persoonallisuus kehittyy koko elämän ajan. En oikein osaa sanoa missä vaiheessa aloin tajuta, että minun tulee pukeutua siihen pukuun, jonka Jumala on armossaan minulle varannut, mutta koen saaneeni vapautta toimia ja iloita, että voin omistaa Jumalassa juuri minulle ommellun puvun. Se puku ei kiristä liiaksi mistään, eikä ole liian raskas kantaa, siinä on hyvä liikkuu. Saatoin palata sille paikalle, jossa Jumala kohtasi minua, jossa sain kokea hänen hyväksymisensä omana itsenäni. Hän kunnioittaa meitä sellaisina luomuksina joita olemme.

- **Matt 11:30** Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt."

Tiedä, että vaikka sinullakin olisi lista tappioita - Jumala voi kääntää ne kaikki voitoksi. Hän tahtoo sinussa olevien ihmeellisten lahjojen tulla esiin kaikessa rohkeudessa. Silloin voit tunnistaa itsesi sellaisena, kuin sinut on luotu, näin voit irrottautua vääristä leimoista, mitätöivistä lausumista, jos olet sellaisia saanut kuulla. Saat löytää itsesi upeana naisena ja kokea Jumalan uudistavan, parantavan voiman, saat eheytyä ja olla Jumalan, kaikkivaltiaan käytössä.

Millä tavoin Jumalan siunaus kohdallasi ilmeneekin, mikä onkaan identiteettisi, paikkasi naisena Jumalan suunnitelmassa? Se on perintöosa kaikkivaltialta, jonka voit tuntea ja vastaanottaa omaksesi! Kullekin päivällesi on varattu siunaus. Taistelun ja kiusauksen päivälle sinulle on varattu voima päästä ulos vapauteen. Täyttymysten päivänä anna kaikki kunnia Jumalalle, sillä **hän on sen tehnyt** – sinutkin.

Sinulle, joka et ole tätä perintöosaa vielä uskonut itsellesi varatun, niin Jumala kutsuu sinua, vain sinä henkilökohtaisesti voit vastaanottaa sen. Kaikki tapahtuu aluksi näkymättömissä, syvällä sisimmässäsi teet päätöksen lähteä liikkeelle. Jokainen näkyvä teos tai aikaansaannos on saanut alkunsa näkymättömästä.

Jumala kutsuu sinua. Hän antaa todellisen elämän, auttaa löytämään naiseutemme, rauhan ja varmuuden tästä taistelujenkin keskellä.

